

полезни знания било силно откъмъ сръдства, защото имало на страната си сухо и сурово. Знамето остана-
 ло съ революционната партия и съ своето безпаричие. Но да спрѣ вѣстникътъ, това, както казва поета по-горѣ, би значило самоубийство! „Мълчането би било прѣстжпление за всѣки единъ човѣкъ, който обича себе си, народътъ си и отечеството си“. Печатниятъ органъ е една повелителна, може би, първа нужда за революцията. По цѣли нощи не мигалъ, по цѣли дни не сѣдналъ на едно мѣсто Ботйовъ, само и само да убѣди писменно оние, които били извънъ Букурещъ, и устно оние, които се намирили въ столицата, да прѣвѣрнатъ камънитѣ на пари, за да се избави нещастното Знаме отъ безизходното положение, поставено отъ користолюбиви противници. Чакъ въ бр. 19. „редакцията“ излиза съ специално съобщение, въ което четемъ: „При всичкитѣ прѣпятствия и прѣслѣдвания отъ страна на нашитѣ противници, ние успѣхме вече да турнемъ изданието на Знаме на здрави основи и да опрѣдѣлимъ до нѣкъдѣ своята дѣятелностъ въ общата борба за освобождение на нашия мъченически народъ. Ние основахме вече печатница подъ фирма Знаме и съ открити гърди и чело влазиме въ редоветѣ на нашата многочисленна революционна партия“. Но прѣди да потвърди думитѣ си съ факти, и слѣдъ като признава, че „вѣкътъ на отдѣлнитѣ личности отдавна вече е миналъ и човѣческата борба за свобода изисква множество рѣцѣ и мозъци“, като споменува, че Каравеловъ си служилъ съ простени и непростени сръдства да парализира неговото дѣло, Ботйовъ прави единъ колкото страшенъ, толкова и смѣлъ жестъ: „Ако вѣстникътъ ни прѣдставлява стремления на оние, които сж въ несъстояние да измѣняватъ всѣки часъ своитѣ убѣждения и ако нашия гласъ, който не е гласъ на една или двѣ личности, а на една доста многочисленна партия, намира отзивъ въ сръдцето на нашата